

Indkomstbeskatningen, at dette gamle Grundlag i Virkeligheden er forladt. Det har atter været det samme her: paa Grund af Finansnøden har man maattet tage Pengene, hvor de var.

Naturligvis har det Parti, hvis Ordfører jeg er, ligesom andre Partier maattet bringe ret væsentlige Ofre, for at der kunde tilvejebringes den Enighed, som her er naaet. Jeg kan give den ærede Ordfører Ret i, at alle Partier har bragt saadanne Ofre, og jeg erkender, at der ogsaa er vist en ikke ringe Imødekommen overfor de Synsmaader, der er gjorte gældende fra mit Partis Side, f. Eks. med Hensyn til Kvartalsskatten og forskellige andre Ting. Et af de Ofre, som har været os mest ubehageligt, har været det, at vi har maattet gaa med til at forlænge Bestemmelsen om den forhøjede Promille paa Ejendomsskylden udover den Tid, da den lavere Vurdering var gældende, altsaa udover den 1. Juli 1920, da den nye Vurdering vil være traadt i Kraft. Det er ikke saa særdeles mange Penge, det drejer sig om, det er ikke den store finansielle Byrde, vi her klager over, men vi synes, det er et forkert Princip, man er kommet ind paa her, idet Ejendomsskylden efter vor Mening er en Skat, der er u hensigtsmæssig som særlig Krigsskat. Jeg skal ikke komme dybere ind derpaa, da jeg tidligere udførlig har begrundet dette Standpunkt, men blot sige, at denne Skat er u hensigtsmæssig som Krigsskat, fordi den aldeles ikke er noget Udtryk for Skatteevne, idet den forøger Byrden for mange, som i Forvejen er særdeles lidet heldigt stillede paa Grund af Krigen. Folk, der har maattet opføre nye Bygninger f. Eks. til de uforholdsmæssig høje Krigspriser, bør ikke under Hensyn til Krigen rammes af en yderligere Afgift netop paa Bygninger. Dernæst er det under de forhaandenværende Forhold, hvor ogsaa Kommunerne er haardt spændte for, rigtigt at overlade Kommunerne i størst muligt Omfang den Skattekilde, som særlig passer for dem, nemlig Skatten paa den faste Ejendom; ogsaa af den Grund har vi ikke ment, det var rigtigt, at Staten gjorde noget yderligere Indhug her udover det, som vi gik med til i Fjor, nemlig at give en Forøgelse under Hensyn til, at man udsatte den Omvurdering, som, hvis den havde fundet Sted til den Tid, Loven fastsatte, vilde have givet Statskassen en væsentlig forøget Indtægt. Nu gaar man et halvt Aar derudover, og det har vi været meget imod. Vi har modsat

os det til det sidste, men da vi ikke kunde finde Samstemning hverken hos Finansministeren eller hos Udvalgets Flertal, har vi, hvis vi ikke vilde se det hele Skattekompleks springe og se den opnaaede Enighed trevles op paa forskellige andre Punkter, maatte bøje os paa dette Punkt. Det har ogsaa været med Overvindelse, vi er gaaet med til at forlade et andet af vore Ønsker, nemlig at faa Skatten paa Motorkøretøjer ansat efter Værdi i Stedet for en springende Skala efter Hestekræfter. Jeg er stadig ude af Stand til at forstaa, hvorfor man ikke ogsaa for Motorkøretøjer har kunnet gennemføre det samme Princip, som gælder for Beskatningen af Lystfartøjer. Det er blevet anført, at en hyppig Omsætning af disse Køretøjer og den store Forandring af deres Værdi, som foraarsages ved Slid o. s. v., skulde være en Hindring derfor. Jeg er ude af Stand til at forstaa det; thi et Motorkøretøj med en vis Hestekraft bliver jo ensartet beskattet, selv om det vandrer fra Haand til Haand og er underkastet betydelig Forringelse. At det skulde møde uoverstigelige praktiske Vanskeligheder at beskatte det paa den Maade, kan jeg aldeles ikke indrømme. Det er rigtigt, at de praktiske Vanskeligheder vilde blive særlig store, hvis der skulde en Vurdering til, hver Gang Køretøjet skifter Ejer, og det kunde desuden tænkes at medføre Proforma-Handler til Skade for Statskassen. Men saaledes behøver man ikke at tage det. Der var i og for sig intet i Vejen for at fastholde en bestemt Beskatning efter den oprindelige Anskaffelsesværdi, saa længe vedkommende Motorkøretøj eksisterer. Hvis man mener, at det i sidste Ende vilde ramme for haardt overfor Køretøjer, der var forringede ved Slid, kunde man foretage en vis Afskrivning efter Alderen. Der vilde være brugelige Former nok; men man har ikke villet gaa ind derpaa, og derfor har vi til sidst maattet acceptere den ufuldkomnere Beskatningsform, der er foreslaaet, dog, maa jeg tilføje, væsentligt forbedret i Forhold til den højtærede Ministers oprindelige Forslag derved, at man har indført flere Skattetrin og formindsket Skatten paa de Køretøjer, der er mindst værdifulde, hvilket gennemgaaende vil være dem med lav Hestekraft, men forhøjet den betydeligt for de egentlige Luksusautomobiler. Derved har man naaet et Resultat, der vel er meget ufuldkomment, men dog altid væsentlig bedre end det, der oprindeligt var foreslaaet. Vi